

Vi er hele tiden i kontakt med ting og begivenheder, som geografisk ligger langt uden for vores umiddelbare omgivelser, for vort liv er for længst ophørt med at være begrænset til der, hvor vores krop er, eller til de mennesker, vi arbejder eller bor sammen med. Vores virkelighed er i stor udstrækning allerede virtuel. Mange har dagligt kontakt med mennesker, de aldrig ser i virkeligheden. Alligevel kan de betyde mere for os end vores nabo, som vi kun har diskussioner om hækhøjden og andre praktiske forhold til fælles med. Både på landet og i villakvartererne pendler vi dagligt i alle retninger for at komme på arbejde, få passet børn og købt ind. Forbindelsen til hinanden sker gennem nettet, tv, radio, smartphones og mobil. Der er aldrig stille – heller ikke ude på landet. Vi er på den globale informations-, lyd- og billedstrøm uafbrudt – og tilgængelige døgnet rundt.

Vi opdateres hele tiden med informationer og tilbydes massevis af underholdning, hvis det er det, vi vil. Ofte får vi mere ind, end vi kan kapere eller har brug for: billeder af drabet på Gadaffi, græsk økonomisk kaos, ny regering, psykiatri, globale udfordringer, klimakatastrofer og meget andet, som vi ikke umiddelbart kan stille andet op med end at *mene* noget om. Der er nok at *mene* noget om, men ikke altid noget, vi kan gøre ved det.

Ind imellem kan det gøre godt at tage sig en "meningspause" og ikke mene no-

getsomhelst – og bare være tilstede. Nærværende med sig selv i tiden, lade den gå i stå og lade den passe sig selv.

Vi har brug for pauser, ikke som aktiv afslapning, eksotisk ferie eller udfordrende oplevelser, men som oplevelse af slet ingenting. Blot nærvær med sig selv i et konkret NU, så man for en stund bliver som et barn, for hvem evigheden og ikke tidens gang er den skinbarlige virkelighed. Det kan opleves i ensomhed, ved havet med blikket indstillet på uendeligt eller foran et stykke tomt papir.

Det kan være godt engang imellem i hverdagen at stjæle sig plads, rum og tid for tankerens lagring uden input udefra. Det kan være godt for tankerne ind imellem at koble sig af forbindelseslinierne.

Vi skal indimellem give os tid – til ikke at mene nogetsomhelst.

Det skal vi også i skolen, hvor vi ellers altid har øjet rettet mod det næste mål og altid er på vej et andet sted hen end der, hvor vi er. Også der skal vi indimellem sørge for blot at være til stede, stå stille, lade tankerne og indtrykkene bundfælde sig og åbne sindet for – ingenting.

Vi skal ikke hele tiden mene noget, være kritiske og forandringsparate. Vi skal også tage os en pause og bare være til – inden det igen går løs. For det gør det. Også en mening om ikke at mene nogetsomhelst er en mening, som bare har forladt sig selv.

Claudi Clausen, redaktør

Fotos: Claudie Clausen: s. 1/forsiden: indvielse af børnehaven Ravnereden, s. 2. 8 - 11 og 17. Lille Virgils Friskole: s. 3ø. As Friskole: s. 3n. Ugelbølle Friskole: s. 4. Camilla Kromphardt: s. 6 og 7. Christian Eriksen: s. 24.